

Патријарх Иринеј: Господ је своју победу над смрћу нама поклонио из љубави

Његова Светост Патријарх српски Г. Иринеј служио је, у недељу 12. јануара 2020. године, свету архијерејску Литургију у храму св. Георгија у старој Бежанији.

Његовој Светости Патријарху Иринеју саслуживали су старешина храма јереј Владимир Левићанин, јереј Желимир Продановић, јереј Андрија Вукчевић, јереј Милош Велимир, ђакон Радомир Врућинић и ђакон Дарко Радовановић. Литургијско славље својим појањем улепшао је хор при храму св. Георгија под руководством госпође Ане Ивановић.

После светог Причешћа најмлађи су традиционално обрадовани још једним даром. Наиме, свако дете је после светог Причешћа добило и малу чоколадицу.

На крају Свете Литургије Свјатјејши је произнео беседу у којој је говорио о смислу Христовог оваплоћења. Указујући да када је, по речима св. Апостола Павла, дошла пуноћа времена, Господ Христос је дошао нама на начин на који је то Он изабрао и то је био једини могући начин, а то је да нам се објави као

један од нас: „да буде сличан нама у свему осим у једном, у греху“.

Подсетимо, храм св. Георгија у Бежанији је један од најстаријих на територији града Београда. Бежанија је, вероватно, насељена за време Турака, јер се за извесног чортановачког попа Стефана у књигама спомиње да је рођен у Бежанији око 1645. године. Међутим, тек се 1773. године спомиње прва црква, која је била направљена од черпића (непечена цигла), непатосана, шиндром покривена, без звона, а свод је био од дасака. Била је посвећена Светом великомученику Георгију, али се у њој није служило. Тек ју је 1753. године освештао епископ Партеније. Због слабог материјала црква је често дозиђивана и поправљана. Одмах до цркве налазило се и гробље, које је 1895. године затворено. Данас се на том месту може види понеки стари споменик из тих времена.

Прва црква је постојала до 1827. године. До тада су Срби из села давали у закуп свој пашњак звани “Камендин” целебцијама, за испашу стоке. Од прихода је 1827. године подигнута нова црква, која и данас постоји. У то време су у Бежанији, поред Немаца (који су се у ове крајеве населили у време владавине аустроугарске царице Марије Терезе), живели Срби избегли са Косова у доба велике сеобе под патријархом Арсенијем III Чарнојевићем.

Храм је грађен у барокном стилу, а некадашњи иконостас је 1938. године замењен новим и рад је руског емигранта Андреја Биценка. Звоник се налази на западној страни, а крст на врху је дело лимара Филипа Валтера, Немца, који је живео у старој Бежанији. У почетку је црква имала три звона, али су она употребљена у ратне сврхе од стране Аустроугара током Првог светског рата. После рата је Црквена општина набавила два нова звона, док је велико звоно купљено прилозима парохијана.

Место на коме је црква сазидана звало се некада Доње поље, јер је то била најнижа кота приобаља Саве. Поред цркве у то време је текла река Галовица. Прича се да су аласи, када би се Сава удружена са Галовицом, излила, везивали чамце за порту цркве. Реке Галовице више нема, јер је преко Сурчина одведена у Саву.

Током ратова црква није значајније оштећена, па је до данас сачувала свој првобитни изглед. Време је, међутим, учинило своје, па је стога, пре пар година, отпочета опсежна обнова храма. Тренутно се ради на обнови иконостаса.

Забележио репортер Марко Весић

— Извор: Радио Слово Љубве / slovoljubve.com